

Arrest

nr. 284 596 van 10 februari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 30 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 10 maart 2021, een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Verzoeker geniet reeds internationale bescherming in Griekenland. Op 9 september 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot niet-ontvankelijkheid. Op 30 november 2021 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 11 april 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot niet-ontvankelijkheid. Het beroep tegen voormelde beslissing is verworpen bij arrest nr. 278 416 van 7 oktober 2022.

Op 28 april 2022 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) gegeven. Het betreft de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : K. (...)

voornaam : M. (...)

geboortedatum : X

geboorteplaats : K. Y. (...)

nationaliteit : Palestina

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11/04/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan;

“OVERWEGENDE DAT onder elk welkdanig voorbehoud, onder voorbehoud van aanvullende inlichtingen en onder voorbehoud van het voorleggen van het administratief dossier gesloten binnen de termijn bepaald door artikel 39/72 van de wet van 15.12.1980, de reden(en) waarvoor de vernietiging wordt gevraagd van de gevorderde beslissing, de volgende is/zijn: Middel gehaald uit de manifeste fout in de appreciatie, de overtreding van de artikelen 3 en 13 van de Europese conventie tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 04.11.1950 (hieronder EVRM) de artikelen 7 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hieronder de wet van 15.12.1980) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 met betrekking tot de verplichting tot formele motivering van administratieve handelingen die oplegt aan de verwerende partij om over te gaan tot het bijzonder en volledig onderzoek ter zake.

VOOR ZOVER DAT:

OVERWEGENDE DAT het artikel 75, §2 de Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat: « § 2. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling [1 of de asielaanvraag niet in overweging neemt]1 , geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij (artikel 39/70), van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van (bijlage 13quinquies) betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij (een asielaanvraag indiende), en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen. ».

DAT het artikel 7 van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat :

« Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :]3

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten ».

DAT het artikel 2 bepaalt dat :

« Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen. ».

AANGEZIEN de aangevochten beslissing aan de verzoeker beveelt om het grondgebied te verlaten.

DAT op 11.04.2022, het Commissariaat Generaal van de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid heeft aangenomen.

DAT beroep werd aangetekend tegen deze beslissing bij uw Raad, Beroep dat op vandaag nog hangende is en dit sinds 25.04.2022.

DAT in de huidige stand van de wetgeving, dit beroep van rechtswege een opschortend effect heeft.

DAT artikel 3 van de EVRM betrekking heeft op één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en, in absolute termen, de marteling en de onmenselijke en mensonterende behandelingen verbiedt, welke ook de omstandigheden zijn en de daden van het slachtoffer (constante rechtspraak: zie bijvoorbeeld Hof RVM van 21.06.2011 (NSS/ BELGIE en GRIEKENLAND, § 218).

DAT de aangevochten beslissing slechts kan tussenkomen in uitzonderlijke gevallen.

DAT inderdaad, artikel 7 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door de wet van 19.01.2012, geen enkele verplichting oplegt.

DAT de wet van 15.12.1980 slechts in welbepaalde gevallen toelaat aan de tegenpartij om een bevel tot het verlaten van het grondgebied af te leveren.

Dat het Europese Hof van de Rechten van de Mens stelt dat:

« (...) het Hof aandringt op het feit dat rekening houdend met het belang dat het hecht aan artikel 3 en de onomkeerbare aard van het nadeel, dat van aard is om veroorzaakt te kunnen worden in geval van realisatie van het risico op een slechte behandeling, het toekomt aan de nationale Autoriteiten om zich net zo streng als mogelijk te tonen en over te gaan tot een aandachtig onderzoek van de grief gesteund op artikel 3 zonder hetwelk het beroep zijn doeltreffendheid verliest (NSS, voormeld, § 388, voormeld, § 121). Een dergelijk onderzoek dient toe te laten om elke twijfel weg te werken, hoe gewettigd ook, met betrekking tot het ongegrond karakter van de verzoeken tot bescherming, en dit, welke ook de omvang is van de bevoegdheden van de autoriteit die met de controle is belast.(...) Hof RVM , 02.10.2012, SINGH / BELGIE, § 103) en dat:"(...) de effectiviteit van een beroep in de zin van artikel 13 vereist verplicht een aandachtige controle door een nationale Autoriteit.

(CHAMAIEV en anderen/GEORGIE en RUSLAND, n°36378/09, 448, EHRM 2005-III), Een doorgedreven afhankelijk onderzoek van alle grieven waarvan er redenen bestaan om te geloven in een risico tot behandelingen die in tegenstrijd zijn met het artikel 3 (JABARI, voormeld, § 50) evenals een bijzondere spoed (BATI en anderen/TURKIJE? NR 33097/96 EN 578300, § 136 EHRM 2004- IV (uittreksels)); het vereist eveneens dat de betrokkenen beschikken over een opschortend verhaal van rechtswege CANDA/BELGIE, n°51564/99, §81-83, EHRM 2002-I ; GEBREMEDHIM, voormeld, §66 en NSS/BELGIE en GRIEKENLAND, voormeld, §290 à 293.(...) » (EHRM, 02.02.2012, I.M/FRANKRIJK, §134).

DAT bijgevolg, rekening houdend met de eisen (hiervoor vermeld) die voortvloeien uit de naleving van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, de verwerende partij niet gemachtigd was, zonder deze beschikkingen te miskennen, om aan de verzoeker te bevelen om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen van de aanzegging van de beslissing.

DAT het in tegendeel toekomt aan de verwerende partij om zich te onthouden van het aannemen van een verwijderingsmaatregel zolang niet definitief zal zijn geweest met betrekking tot het beroep ingediend tegen de beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de weigering van het statuut van de subsidiaire bescherming, beslissing aangenomen op 19.09.2016 en dezelfde dag aangezegd.

DAT bijgevolg, de verwerende partij de artikelen 3 en 13 van het EVRM miskent in het recht voor de verzoeker om te genieten van een effectief beroep overeenkomstig de Rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens waarvan sprake hiervoor dat ondermeer het van rechtswege opschortend beroep waarborgt en een onafhankelijk en doorgedreven onderzoek van alle grieven volgens dewelke redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling in tegenstrijd met het artikel 3 van het EVRM.

DAT bovendien, de verwerende partij het in het middel geviseerde principe miskend heeft gezien de aangevochten beslissing, minstens, onvoldoende en inadequaar blijkt te zijn, het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen ten gevolge van een beslissing tot weigering van het statuut van vluchteling en de weigering van de subsidiaire bescherming, die werd genomen door het Commissariaat Generaal van de Vluchtelingen en de Staatlozen in datum van 21.10.2016 niet kan volstaan om de verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen.

Dat een van rechtswege gerechtvaardigd beroep nog steeds hangend is voor de gevatte Raad.

Dat de onredelijke houding van de verwerende partij dient te worden vermeld.

Door aldus te handelen, de verwerende partij eveneens de inhoud heeft miskend van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 met betrekking tot de verplichting tot formele motivering van de administratieve daden die haar oplegt om rekening te houden met alle elementen terzake, quod non terzake.

DAT bijgevolg, de verwerende partij de aangevochten beslissing onvoldoende en ondoeltreffend gemotiveerd heeft;

DAT deze manier van handelen eveneens getuigd van het feit dat niet werd overgegaan tot een volledig en minutieus onderzoek terzake waardoor aldus het principe van een goede rechtsbedeling, waarvan sprake in dit middel, werd miskend.

DAT het bijgevolg past om recht te doen op het hieronder weergegeven beschikkend gedeelte."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

In de beslissing wordt aangegeven dat de beslissing is gegrond op het gegeven dat verzoeker op 11 april 2022 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming bekwam met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Hij verblijft in het rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Verzoeker maakt geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken dient de verzoekende partij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet.

Verzoeker geniet internationale bescherming in Griekenland. Verzoeker verwijst naar het opschortend karakter van het beroep bij de Raad. Het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2022 is verworpen bij arrest nr. 278 416 van 7 oktober 2022.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC